

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 69/08-55

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. októbra 2008 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka, zo sudcov Milana Ľalíka a Marianny Mochnáčovej, v konaní o sťažnosti T. L., B., zastúpeného advokátom JUDr. B. J., B., ktorou namieta porušenie základného práva priznaného čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva priznaného čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5 Tpo 10/2007 z 3. júla 2007 takto

r o z h o d o l :

Základné právo T. L. zaručené v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo zaručené v čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5 Tpo 10/2007 z 3. júla 2007 porušené nebolo.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. júla 2007 doručená sťažnosť T. L. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva priznaného čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva priznaného čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Krajským súdom v Prešove (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 5 Tpo 10/2007 v súvislosti s neoprávnenou väzbou, s nedostatočným odôvodnením a arbitrárnosťou uznesenia krajského súdu sp. zn. 5 Tpo 10/2007 z 3. júla 2007 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“) a v súvislosti s rozhodnutím o ponechaní vo väzbe bez jeho vypočutia.

Sťažovateľ požaduje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie už označených článkov ústavy a dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Tpo 10/2007 z 3. júla 2007 s tým, aby bolo uznesenie krajského súdu zrušené a krajskému súdu prikázané prepustiť sťažovateľa bez zbytočného odkladu z väzby na slobodu. Právny zástupca sťažovateľa listom z 12. mája 2008 oznámil ústavnému súdu, že sťažovateľ bol 7. mája 2008 prepustený z väzby na slobodu. Uviedol, že trvá na prerokovaní podanej sťažnosti v plnom rozsahu, s výnimkou časti petitu, v ktorej žiadal o uloženie príkazu krajskému súdu na prepustenie sťažovateľa z väzby. Sťažovateľ požaduje aj priznanie finančného zadost'učinenia v sume 250 000 Sk a náhradu trovu konania, ktoré jeho právny zástupca vyčíslil v liste zo 14. apríla 2008 v sume 19 146 Sk. Podľa § 26 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažovateľ opakovane žiadal o prioritné prerokovanie sťažnosti.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný za zločin podvodu v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 k § 221 ods. 1 a 3 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestného zákona v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a za prečin falšovania

a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Trestného zákona. Uznesením Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 0 Tp 140/2007 zo 17. júna 2007 bol sťažovateľ podľa § 87 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) vzatý do väzby z dôvodov uvedených v ustanovení § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku, pričom väzba začala plynúť 14. júna 2007 o 8. 50 h. Okresný súd bol toho názoru, že dôvod útekovej väzby je daný tým, že z písomných podkladov zaistených pri domovej prehliadke vyplýva, že sťažovateľ si vybavuje víza na vycestovanie do cudziny a existuje dôvodná obava, že pri ponechaní na slobode by mohol ujsť alebo sa skrývať v zahraničí, aby sa vyhol trestnému stíhaniu. Dôvodom preventívnej väzby je podľa názoru okresného súdu to, že sťažovateľ je v čase vzatia do väzby trestne stíhaný za trestný čin vraždy v štádiu prípravy podľa § 7 ods. 1, § 219 ods. 1 a 2 písm. a) a g) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 a ďalšie trestné stíhanie je proti nemu vedené za trestný čin podvodu spáchaného v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1 a 5 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005. Uvedené skutočnosti konštatoval následne aj krajský súd vo svojom uznesení sp. zn. 5 Tpo 10/2007 z 3. júla 2007, ktorým podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu o vzatí do väzby.

Podľa názoru sťažovateľa v dôsledku rozhodnutia krajského súdu došlo k jeho neoprávnenému ponechaniu vo väzbe, čo je v rozpore s označenými článkami ústavy a dohovoru.

Ústavný súd sťažnosť prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu 20. februára 2008 a uznesením č. k. I. ÚS 69/08-35 ju prijal na ďalšie konanie. Následne listom č. k. I. ÚS 69/08-42 z 26. februára 2008 požiadal krajský súd o zaslanie spisového materiálu z konania vedeného pod sp. zn. 5 Tpo 10/2007 a vyjadrenie k prijatej sťažnosti.

Predseda krajského súdu vo svojom vyjadrení k sťažnosti Spr. 10047/08 zo 14. marca 2008 okrem iného uviedol:

„... Ústavnú sťažnosť obvineného T. L. považujeme za nedôvodnú. V tejto trestnej veci sudca pre prípravné konanie Okresného súdu Poprad uznesením sp. zn. 0 Tp/140/2007 zo dňa 17. 6. 2007 a senát Krajského súdu v Prešove uznesením zo dňa 3. 7. 2007 sp. zn. 5 Tpo 10/2007 rozhodol zákonným spôsobom v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku č. 301/2005 Z. z. účinného od 1. 1. 2006.

V odôvodnení uznesenia nadriadeného súdu je dostatočným spôsobom rozvedené z akých dôvodov považoval rozhodnutie sudcu pre prípravné konanie za zákonné a prečo sťažnosti obvineného zamietol.

Rýchlosť konania a rozhodovania v danej veci bola podmienená tým, že išlo o vec väzobnú a bolo potrebné rozhodnúť v lehotách určených zákonom. V sťažnostnom konaní senát Krajského súdu v Prešove musel rozhodnúť v lehote piatich pracovných dní od 28. 6. 2007 (vtedy bol spis predložený nadriadenému súdu), najneskôr do 5. 7. 2007 a to na neverejnom zasadnutí. V ostatnom poukazujem na dôvody uznesenia tunajšieho súdu z 3. 7. 2007 sp. zn. 5 Tpo 10/2007. “

Právny zástupca sťažovateľa sa vyjadril k stanovisku krajského súdu podaním doručeným ústavnému súdu 14. apríla 2008 a uviedol, že s názorom krajského súdu nesúhlasí z týchto dôvodov:

„Krajský súd nepochybnil žiadnymi konkrétnymi argumentmi vecné dôvody uvedené v sťažnosti sťažovateľa zo dňa 26. 07. 2007. Krajský súd uvádza len to, že musel rozhodovať rýchlo, pretože išlo o väzobnú vec. Uvedené nemôže byť ospravedlnením toho, že sa dostatočne nevysporiadal s podstatnými konkrétnymi skutočnosťami, ktoré uviedla obhajoba v sťažnosti voči uzneseniu prvostupňového súdu zo dňa 17. 06. 2007 rozptyľujúce dôvody uvalenia väzby.

Zároveň uvádzam, že sťažovateľ v období od uvalenia väzby 14. 06. 2007 až dosiaľ bol niekoľkokrát liečený a hospitalizovaný v nemocničnom zariadení. Uvedené umocňuje dôvod pre priznanie zadosťučinenia, pretože pri zhoršenom zdravotnom stave musí sťažovateľ trpieť väzenské prostredie, a to aj v nemocničnom väzenskom zariadení.

Na základe uvedeného v plnom rozsahu trvám na sťažnosti zo dňa 26. 07. 2007. Zároveň uvádzam, že sťažovateľ je stále väzobne stíhaný, pričom dňa 13. 03. 2008 bola na neho podaná obžaloba (deň pred uplynutím lehoty trvania väzby). Do dnešného dňa nie je

od 14. 03. 2008 väzba krytá súdnym rozhodnutím (hoci najneskôr malo byť o nej právoplatne rozhodnuté ku dňu 14. 03. 2008, dokedy bola väzba predĺžená v prípravnom konaní). Uvedený postup som napadol v osobitnom konaní na ÚS SR. Tieto skutočnosti sú nad rámec tohto konania, avšak uvádzam ich pre celkový obraz danej situácie.

Zároveň poukazujem na skutočnosť, že neskoršie rozhodnutia o ďalšom trvaní väzby vydané po rozhodnutí o uvalení väzby (prvostupňovým súdom zo dňa 17. 06. 2007 a sťažnostným súdom zo dňa 03. 07. 2008) nemôžu zhojiť protiprávny stav založený prvotným rozhodnutím o uvalení väzby na sťažovateľa. Protiústavnosť sťažovateľovej väzby v dôsledku absencie jej ústavne akceptovateľného titulu nemôže byť následne odstránená neskorším súdnym rozhodnutím (rovnako aj: Nálezy ÚS SR I. ÚS 115/07, I. ÚS 157/07, II. ÚS 315/06).“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde vo veci sťažnosti sťažovateľa upustil od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát sťažnosť prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu.

II.

Ústavný súd zo spisu krajského súdu sp. zn. 5 Tpo 10/2007 a príloh sťažovateľa doručených ústavnému súdu zistil takýto priebeh trestného konania spojený s rozhodovaním o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu o vzatí do väzby.

Sťažovateľ bol po výsluchu uskutočnenom 17. júna 2007 uznesením sp. zn. 0 Tp 140/2007 z toho istého dňa sudcu pre prípravné konanie vzatý do väzby. Po vyhlásení uznesenia podal sťažovateľ i jeho právny zástupca proti nemu sťažnosť, ktorú odôvodnil podaním doručeným okresnému súdu 20. júna 2007. Spis bol okresným súdom 28. júna 2007 predložený krajskému súdu na rozhodnutie o sťažnosti. Krajský súd o sťažnosti rozhodol uznesením sp. zn. 5 Tpo 10/2007 z 3. júla 2007 tak, že sťažnosť zamieta.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Ústavný súd už v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou konštatoval, že v ustanoveniach čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy týkajúcich sa práva na osobnú slobodu (čl. 17 ods. 1 ústavy) je obsiahnuté aj právo obvineného podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú (resp. primeranú dobu) alebo byť prepustený počas konania. V označených ustanoveniach ústavy sú teda obsiahnuté obdobné práva ako tie, ktoré vyplývajú z čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru (pozri napr. nález sp. zn. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05).

Rešpektovanie základných práv garantovaných v ustanoveniach čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy u osoby pozbavenej osobnej slobody väzbou zahŕňa zabezpečenie základných

procesných záruk vyžadovaných v zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru v konaní, ktorého predmetom je rozhodovanie o ďalšom trvaní väzby obvineného.

V súvislosti s namietaným nedostatočným odôvodnením a arbitrárnosťou uznesenia krajského súdu sp. zn. 5 Tpo 10/2007 z 3. júla 2007 sťažovateľ poukázal na to, že krajský súd v jeho odôvodnení neuviedol konkrétne skutočnosti, na základe ktorých mal za preukázané, že dôvody na vzatie do väzby existujú, neuviedol akými právnymi úvahami sa pri rozhodnutí spravoval s ohľadom na preukázané skutočnosti a neuviedol, ako sa vysporiadal s argumentmi obhajoby uvedenými v odôvodnení sťažnosti proti uzneseniu prvostupňového súdu. Vzhľadom na skutočnosť, že krajský súd rozhodoval o sťažnosti na neverejnom zasadnutí, o to dôslednejšie sa mal vysporiadať s argumentmi uvedenými v písomnom odôvodnení sťažnosti.

Sťažovateľ namietal porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru argumentujúc, že považuje svoje ponechanie vo väzbe za protiprávne z dôvodu, že krajský súd záver o spáchaní trestného činu urobil všeobecným konštatovaním, že zo svedeckých výpovedí a iných dôkazov vyplýva dôvodné podozrenie, že skutok spáchal sťažovateľ, pričom nepoukázal na žiadne konkrétne dôkazy, z ktorých by takéto dôvodné podozrenie malo vyplývať, a nereagoval ani na námietky obhajoby uvedené v odôvodnení sťažnosti proti prvostupňovému väzobnému rozhodnutiu. Sťažovateľ tiež poukázal na skutočnosť, že krajský súd len stroho a abstraktne odkázal na bližšie nešpecifikované dôkazy, z ktorých má vyplývať dôvodné podozrenie o spáchaní trestného činu.

K týmto skutočnostiam ústavný súd uvádza, že v uvedenom prípade išlo o rozhodnutie krajského súdu o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu o vzatí do väzby, t. j. prvotné rozhodnutie týkajúce sa zákonnosti väzby, keď vplyv charakteru a závažnosti trestnej činnosti na rozhodnutie súdu je výrazný, na rozdiel od nasledujúcich rozhodnutí súdu týkajúcich sa ďalšieho trvania väzby. V tomto štádiu trestného konania je obmedzenie osobnej slobody väzbou o to významnejšie, že orgány činné v trestnom konaní v ňom za zákonom vymedzených podmienok zabezpečujú vykonanie všetkých dôkazov potrebných pre objasnenie spáchaného trestného činu.

Krajský súd mal z vyšetrovacieho spisu Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odboru vyšetrovania v Bratislave ČVS: PPZ-25/BOK-C-2007, ktorý mal v čase rozhodovania k dispozícii, za preukázané, že existuje odôvodnené podozrenie zo spáchania zločinu podvodu v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 k § 221 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona a za prečin falšovania a pozmeňovania verejnej listiny, úradnej pečate, úradnej uzávery, úradného znaku a úradnej značky podľa § 352 ods. 1 Trestného zákona sťažovateľom. Dôvodné podozrenie zo spáchania uvedených trestných činov vyplýva zo zadovážených svedeckých výpovedí, listinných dôkazov a záznamov bezpečnostnej kamery, tak ako sú v jeho rozhodnutí podrobne uvedené.

Ústavný súd sa stotožnil s názorom sťažovateľa, že dôvody na väzbu, na základe ktorých je sťažovateľ pozbavený osobnej slobody, musia byť významné a dostatočné, pričom nebezpečie úteku trestne stíhanej osoby nemôže vyplývať len z jednej skutočnosti, ale musí byť založené na súhre okolností. Krajský súd pri rozhodovaní o dôvodoch trvania útekovkej väzby vychádzal zo skutočnosti, že pri vykonanej domovej prehliadke bol zabezpečený dôkaz o tom, že sťažovateľ si vybavoval víza do cudziny. Krajský súd neskúmal, či mu tieto boli udelené. Ich existenciu však sťažovateľ nespochybnil, keď v odôvodnení sťažnosti sám uviedol, že získanie víz do Kanady bolo motivované jeho obchodnými záujmami a aj žiadosť o víza do ďalšej, bližšie nešpecifikovanej krajiny, je inšpirovaná jeho obchodnými aktivitami.

Krajský súd za dôvod opodstatnenosti preventívnej väzby označil skutočnosť, že sťažovateľ je v inej veci trestne stíhaný za trestný čin prípravy vraždy a za trestný čin podvodu v spolupáchateľstve. V čase rozhodovania krajského súdu bol sťažovateľ spod obžaloby pre trestný čin podvodu oslobodený rozsudkom sp. zn. 4 T 66/06 zo 17. mája 2007, naďalej však pokračovalo konanie vo veci trestného činu prípravy vraždy. Ústavný súd zobral do úvahy tvrdenia sťažovateľa o tom, že skutok, na základe ktorého bolo vznesené obvinenie sa už stal, boli zadržané listinné a iné s ním súvisiace dôkazy, napriek tomu pretrváva obava, že obvinený, bude pokračovať v trestnej činnosti, čím je odôvodnené ďalšie trvanie preventívnej väzby.

V súvislosti s rozhodnutím krajského súdu o väzbe bez vypočutia sťažovateľa tento namieta, že otázka obmedzenia osobnej slobody je závažným zásahom do základného práva na osobnú slobodu. Nutnosť vypočutia obvineného je umocnená aj tým, že rozhodovanie vo väzobných veciach je podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva kontradiktórne. Sťažovateľ aj jeho obhajca žiadali, aby bol sťažovateľ pri rozhodovaní o sťažnosti krajským súdom vypočutý.

Podstatnou súčasťou procesných záruk v konaní podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru v prípadoch, keď pozbavenie osobnej slobody dotknutej osoby spadá pod čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, je aj osobná prítomnosť obvineného v konaní pred súdom umožňujúca mu osobne sa k veci vyjadriť, pretože sama osebe predstavuje významnú garanciu rešpektovania práv obvineného (obdobne napr. III. ÚS 84/06, I. ÚS 352/06, II. ÚS 315/06) a za určitých okolností môže predstavovať nevyhnutný predpoklad pre rešpektovanie základných procesných garancií uplatniteľných vo veciach týkajúcich sa pozbavenia osobnej slobody väzbou (kontradiktórnosti konania a „rovnosti zbraní“).

Povinnosťou súdu v trestnom konaní je poskytnúť jeho účastníkom súdnu ochranu v rozsahu a za podmienok ustanovených v zákone (vykladanom a aplikovanom v súlade s čl. 1 ods. 2, čl. 7 ods. 5, čl. 152 ods. 4 a s čl. 154c ods. 1 ústavy). V prípade kolízie uvedených práv je povinnosťou súdu zabezpečiť ich spravodlivú rovnováhu. Vzhľadom na uvedené nemusí rozhodnutie súdu bez osobnej účasti obvineného v konaní týkajúcom sa preskúmania zákonnosti jeho väzby predstavovať v každom jednotlivom prípade ústavne nekonformný zásah do základných práv a slobôd obvineného. Krajský súd o podanej sťažnosti sťažovateľa rozhodol na neverejnom zasadnutí, pričom sa odvolal na ustanovenie § 192 ods. 3 Trestného poriadku.

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti a po posúdení odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu o zamietnutí sťažnosti obvineného proti prvostupňovému súdnemu rozhodnutiu, ktorým zobral obvineného do väzby, ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd sa ústavne konformným spôsobom vysporiadal s tým, z akého dôvodu je väzba ako taká relevantná, náležite posúdil dôvodnosť útekovej väzby a skutočností

opodstatňujúce preventívnu väzbu, ústavne konformným spôsobom odôvodnil svoje rozhodnutie a vysporiadal sa so skutočnosťami uvedenými v odôvodnení sťažnosti.

Konanie o opravnom prostriedku vo veci väzby nie je ani podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva konaním o „dôvodnosti obžaloby“ (Neumeister v. Rakúsko, 1968, § 23), a preto nemožno všetky požiadavky obsiahnuté v čl. 6 ods. 1 dohovoru bez ďalšieho vzťahnúť na konanie o väzbe. Platí to napríklad aj o verejnosti konania a podobne. Výnimky môžu byť akceptovateľné za splnenia podmienky, že sú dodržané práva obhajoby (porov. Craxi v. Taliansko, 2003 a pod.), a táto splnená bola.

Z uvedených dôvodov dospel ústavný súd k záveru, že napadnutým rozhodnutím nedošlo k porušeniu základné práva sťažovateľa priznaného čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru.

Ústavný súd pripomína, že nie je ďalšou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva, ale nezávislým orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) pôsobiacim mimo tejto sústavy, a preto mu ani v okolnostiach tohto prípadu neprislúchalo posudzovať, či sťažovateľ mal, alebo nemal byť ponechaný vo väzbe alebo prepustený na slobodu. Musel však zaujať stanovisko k ústavne významnej otázke, či rozhodnutie krajského súdu spĺňalo požiadavky ústavnosti. Pokiaľ rozhodnutie krajského súdu obsahovalo konkrétne skutočnosti, ktoré ho viedli k odôvodnenej obave, že by sa obvinený mohol zachovať (pri svojom prepustení z väzby) spôsobom, ktorý Trestný poriadok v ustanovení § 71 ods. 1 písm. a) a c) predpokladá, nemožno vo vydaní takého rozhodnutia vidieť ľubovôľu.

Sťažovateľ prostredníctvom ustanoveného právneho zástupcu navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho základných práv zaručených v ústave a práv zaručených v dohovore uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Tpo 10/2007 z 3. júla 2007 a napadnuté uznesenie zrušil. Návrh na prikázanie krajskému súdu prepustiť sťažovateľa z väzby zobrať právny zástupca oznámením doručeným ústavnému súdu 15. mája 2008 späť, pretože sťažovateľ bol 7. mája 2008 z väzby prepustený.

Sťažovateľ tiež žiadal prostredníctvom svojho právneho zástupcu priznať proti krajskému súdu finančné zadost'učinenie v sume 250 000 Sk ako prostriedku nápravy

neprimeraného zásahu do osobnej slobody, ktorá bola obmedzená výrazným spôsobom, t. j. väzbou.

V zmysle ustanovenia § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší. V zmysle odseku 4 citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie. Z uvedeného vyplýva, že oba výroky sú viazané na vyhovenie vo veci samej. Keďže v uvedenom prípade ústavný súd vyslovil, že základné práva, ktorých porušenie sťažovateľ namietal, porušené neboli, uvedenými návrhmi sa pri svojom rozhodovaní podrobnejšie nezaoberal.

Sťažovateľ požadoval od krajského súdu zaplatenie náhrady trov konania pred ústavným súdom, ktorej výšku vyčíslil jeho právny zástupca sumou 19 146 Sk. Trovy právneho zastúpenia právny zástupca sťažovateľa uplatnil ako odmenu za päť úkonov právnej služby [tri úkony vykonané v roku 2007 – prevzatie a príprava zastúpenia, vypracovanie sťažnosti z 26. júla 2007 (právny zástupca požadoval za zložitost' úkonu dvojnásobok odmeny), žiadosť o promptné prerokovanie sťažnosti z 29. októbra 2007 a dva úkony v roku 2008 – vyjadrenie k vhodnosti ústneho pojednávania z 19. marca 2008 a vyjadrenie k stanovisku krajského súdu zo 14. marca 2008], vrátane režijného paušálu.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uložiť niektorému z účastníkov, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Keďže sťažovateľ v konaní neuspel, ústavný súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa ani jeho návrhom na náhradu trov konania.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. októbra 2008